

Wykładowcy

Prof. dr hab. n. med. Janusz E. Badurski

Dyplom lekarski otrzymał w Akademii Medycznej w Białymstoku. W trakcie pracy w Klinice Chorób Wewnętrznych i Reumatologii uzyskał dwie dwustopniowe specjalizacje z chorób wewnętrznych i diagnostyki laboratoryjnej. Przewód doktorski i późniejsza habilitacja, po pobycie stypendialnym w New York Medical College, dotyczyły wydzielania oraz bariery ochronnej żołądka. Tytuł profesora otrzymał w Instytucie Reumatologii w Warszawie.

W 1982 zorganizował i objął stanowisko ordynatora Oddziału Chorób Wewnętrznych i Osteoartrologii z Gabinetem Leczenia Bólu.

Od 1986 r. Przewodniczył Sekcji Osteoartrologii Polskiego Towarzystwa Lekarskiego, a od r. 1991 – Polskiej Fundacji Osteoporozy. Zainteresowania, prace naukowe, publikacje, i

aktywność popularyzatorska dotycząca metabolizmu kości i chrząstki stawowej z jej klinicznymi aspektami – osteoporozą i chorobą zwyrodnieniową stawów.

Dr hab. n. med., prof. UML Tomasz Blicharski

Absolwent Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Lublinie (obecnie Uniwersytet Medyczny). Specjalista ortopedii i traumatologii narządu ruchu oraz rehabilitacji medycznej. Od 2019 r. zastępca kierownika Kliniki Ortopedii i Rehabilitacji Katedry Ortopedii. Tytuł doktora habilitowanego uzyskał w 2018 roku.

Jest przewodniczącym Sekcji Chorób Metabolicznych Kości Polskiego Towarzystwa Ortopedii i Traumatologii oraz jest członkiem Polskiego Towarzystwa Rehabilitacji. Jest autorem i współautorem wielu publikacji z listy filadelfijskiej, których IF wynosi ponad 110.

W swojej pracy zawodowej interesuje się różnymi aspektami osteoartrozy i chorób metabolicznych kości ze szczególnym uwzględnieniem osteoporozy. Zajmuje się również projektowaniem badań klinicznych związanych z wdrażaniem przeciwciał monoklonalnych.

Wykłada na licznych konferencjach krajowych i zagranicznych oraz na kursach i warsztatach praktycznych z ortopedii i rehabilitacji. Zdobył nagrody krajowe i międzynarodowe.

Prof. dr hab. n. med. Marek Brzosko

Prof. Cyrus Cooper

Profesor Reumatologii i dyrektor MRC Lifecourse Epidemiology Unit; prodziekan Wydziału Medycyny na Uniwersytecie w Southampton; Profesor Epidemiologii na Nuffield Department of Orthopaedics, Rheumatology and Musculoskeletal Sciences na Uniwersytecie w Oxfordzie.

Prowadzi międzynarodowy, konkurencyjny program badań nad

epidemiologią chorób układu mięśniowo-szkieletowego, w szczególności osteoporozy.

Jest prezesem Międzynarodowej Fundacji Osteoporozy, przewodniczącym Komitetu Grantów Projektowych BHF, emerytowanym starszym badaczem NIHR oraz redaktorem naczelnym Osteoporosis International. Wcześniej pełnił funkcję Przewodniczącego Komitetu Doradców Naukowych, International Osteoporosis Foundation; Przewodniczącego MRC Population Health Sciences Research Network; Przewodniczącego National Osteoporosis Society of Great Britain; Były Prezydent Bone Research Society of Great Britain; oraz pracował w licznych komitetach i grupach roboczych Departamentu Zdrowia, Wspólnoty Europejskiej i Światowej Organizacji Zdrowia. Publikował obszernie (ponad 1200 prac badawczych; $h_i=213$) na temat osteoporozy i schorzeń reumatycznych oraz był pionierem badań klinicznych nad rozwojowym pochodzeniem szczytowej masy kostnej. W 2015 roku został odznaczony OBE za zasługi dla badań medycznych.

Prof. Steven Cummings

Specjalista chorób wewnętrznych i profesor medycyny, epidemiologii i biostatystyki na UC San Francisco. Jest dyrektorem wykonawczym Centrum Koordynacyjnego San Francisco w Instytucie Badawczym California Pacific Medical Center. Jest uznanym na całym świecie ekspertem w dziedzinie osteoporozy i zapobiegania złamaniom.

Kierował dużymi badaniami klinicznymi, które doprowadziły do zatwierdzenia przez FDA większości leków stosowanych w leczeniu osteoporozy – Alendronianu, Zoledronianu, Denosumabu i Rałoksyfenu. Zaprojektował i prowadził duże badania podłużne nad czynnikami ryzyka osteoporozy, w tym Study of Osteoporotic Fractures dla starszych kobiet i MrOS dla starszych mężczyzn.

Zaprojektował i prowadził również kilka największych i najbardziej wpływowych badań nad starzeniem się, w tym

Longevity Consortium. Ma na swoim koncie ponad 600 recenzowanych publikacji i zdobył kilka nagród za swoje badania nad osteoporozą, w tym nagrodę ASBMR William Neuman Award for Outstanding and Major Scientific Contributions oraz Frederick Bartter Award for Excellence in Clinical Research in Bone and Mineral Research. Został również wybrany do prestiżowej National Academy of Medicine w National Academy of Sciences za swój wkład w badania kliniczne i badania nad zdrowiem kobiet po menopauzie.

Prof. dr hab. n. med. Edward Czerwiński

Prof. dr hab. med. Edward Czerwiński jest profesorem Uniwersytetu Jagiellońskiego z 49 letnim doświadczeniem zawodowym jako ortopeda i traumatolog. 36 lat pracował w Klinice Ortopedii Collegium Medicum UJ, w tym 6 lat był jej kierownikiem. Od 48 lat zajmuje się chorobami kości i stawów, początkowo fluorozą, a od 29 lat osteoporozą.

Założyciel (1995) i dyrektor Krakowskiego Centrum Medycznego (do 2020), obecnie Senior Medical Director Futuremeds. W KCM zrealizował 180 badań klinicznych, w 58 projektach był głównym badaczem. Prawie wszystkie leki wprowadzone do leczenia osteoporozy były badane w KCM

Założyciel i Przewodniczący Polskiego Towarzystwa Osteoatrologii. Założyciel Polskiego Portalu Osteoporozy. Członek 11 Rad Naukowych Czasopism. Promotor 4 doktoratów i 32 prac magisterskich i licencjatów. W 2015 wyróżniony prestiżową nagrodą International Osteoporosis Foundation.

Prof. E. Czerwiński zorganizował 24 sympozja i kongresy w dziedzinie osteoporozy i ortopedii, w których wzięło udział ok. 9300 uczestników. Współorganizator The World Congress on Osteoporosis, Kraków 2018.

Liczba publikacji: 531; Impact Factor: 204, wskaźnik Hirscha: 19; liczba cytowań 2600.

Prof. dr. hab. n. med. Edward Franek

Absolwent Śląskiego Uniwersytetu Medycznego (naówczas Śląskiej Akademii Medycznej), były stypendystą Uniwersytetu w Heidelbergu, który odbywał także staże naukowe w Diabetes Klinik w Bad Mergentheim i Instytucie Onkologii w Krakowie. Obecnie pracuje w Instytucie Medycyny Doświadczalnej i Klinicznej Polskiej Akademii Nauk, jest również kierownikiem Kliniki Chorób Wewnętrznych, Endokrynologii i Diabetologii Centralnego Szpitala Klinicznego MSWiA w Warszawie.

Jest członkiem wielu towarzystw naukowych. Jest autorem prawie 250 publikacji naukowych i 70 rozdziałów w podręcznikach i monografiach, przede wszystkim w dziedzinie diabetologii (która jest obecnie głównym jego zainteresowaniem), nefrologii i endokrynologii. Jego głównym polem zainteresowań naukowych jest obecnie cukrzyca i osteoporoza.

Prof. dr hab. n. med. Piotr Głuszko

Ukończył studia medyczne w Krakowie w 1975 r. Jest specjalistą w zakresie chorób wewnętrznych i reumatologii. W latach 1977 – 1991 pracował w Klinice Alergii i Immunologii w Krakowie kierowanej przez wybitnego polskiego internistę – profesora Andrzeja Szczeklika. W latach 1984-85 oraz 1990/91 był stypendystą University of Pennsylvania Medical School oraz współpracownikiem Thrombosis Center Temple University w Filadelfii, USA. W latach 1991 – 2010 kierował Zakładem Reumatologii C.M. Uniwersytetu Jagiellońskiego. W latach 2010 -2020 kierował Kliniką Reumatologii Narodowego Instytutu Geriatrii, Reumatologii i Rehabilitacji w Warszawie.

Autor lub współautor ok.200 prac badawczych i poglądowych z zakresu chorób wewnętrznych, reumatologii, osteoporozy a także eksperymentalnej immunologii opublikowanych zarówno w Polsce jak i czasopismach zagranicznych oraz prezentowanych na licznych konferencjach. Na uwagę zasługują rozdziały autorstwa profesora w monografiach i podręcznikach medycznych dotyczące

zagadnień osteoporozy i choroby zwyrodnieniowej stawów. Podkreślić należy udział profesora w opracowaniu kolejnych edycji obowiązujących w Polsce zaleceń postępowania diagnostycznego i leczniczego w osteoporozie. Jako nauczyciel akademicki profesor Głuszko brał i bierze nadal udział w kształceniu studentów, lekarzy i w edukacyjnych programach prozdrowotnych kierowanych do szerokich grup społecznych. Pracuje w grupach eksperckich, m.in. kierował grupą opracowującą Mapę Potrzeb Zdrowotnych MZ w zakresie chorób kostno-mięśniowych. Jest głównym autorem ogólnopolskiego programu prewencji osteoporozy POWER i obecnie kierownikiem tego projektu w Narodowym Instytucie Geriatrii, Reumatologii i Rehabilitacji w Warszawie.

Prof. Natalia Grygorieva

Profesor N. Grygorieva uzyskała tytuł lekarza w 1994 r. oraz stopień doktora w 1999 r. na Uniwersytecie Medycznym w Odessie (Ukraina). Od 2000 roku pracuje w Zakładzie Fizjologii Klinicznej i Patologii Układu Mięśniowo-Szkieletowego SI „Instytut Gerontologii im. D.F. Czebotariewa NAMS Ukrainy”, od 2021 roku jest kierownikiem tego zakładu.

Od 2017 roku jest profesorem zwyczajnym medycyny. Jej badania koncentrują się na epidemiologii osteoporozy i złamań, eksperymentalnym modelowaniu chorób kości i stawów, patologii kości i stawów, menopauzie, przedwczesnym starzeniu się, sarkopenii i rehabilitacji. Jest zastępcą redaktora naczelnego ukraińskiego czasopisma „Pain, joints, spine”, członkiem kolegium redakcyjnego niektórych czasopism ukraińskich i zagranicznych, autorką i współautorką ponad 300 publikacji w czasopismach krajowych i zagranicznych, ponad 10 monografii, ponad 30 krajowych wytycznych, biuletynów i patentów.

Dr n. med. Cezary Iwaszkiewicz

Lekarz i analityk medyczny, klinicysta Oddziału Reumatologii i Osteoporozy oraz Poradni Tkanki łącznej – Reumatologicznej

Szpitala im. Józefa Strusia w Poznaniu. Doktor nauk medycznych w specjalnościach reumatologia i medycyna laboratoryjna, autor licznych publikacji i doniesień zjazdowych na temat diagnostyki chorób reumatycznych, członek Sekcji Chorób Metabolicznych Kości i Osteoporozy Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego. Wykładowca i instruktor warsztatów densytometrii kości metodą REMS, certyfikowanych przez Polskie Towarzystwo Reumatologiczne.

Dr hab. n. med. Ewa Kałinka

Absolwentka Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Łodzi. Pierwsze lata pracy lekarskiej poświęciła chorobom wewnętrznym, uzyskując tytuł specjalisty w 2004 roku. W trakcie specjalizacji zainteresowała się nowotworami układu chłonnego, a następnie onkologią, co skutkowało rozprawą doktorską w 2002 roku. Przez 14 lat pracowała w Regionalnym Ośrodku Onkologicznym w Szpitalu im. Kopernika w Łodzi jako asystent, a następnie Kierownik Oddziału Chemioterapii.

Od 2017 roku pracuje w Instytucie Centrum Zdrowia Matki Polki (ICZMP) w Łodzi, gdzie stworzyła Klinikę Onkologii. Jest autorem i współautorem ponad 180 prac, rozdziałów do podręczników i doniesień zjazdowych. W 2020 roku uzyskała w ICZMP stopień doktora habilitowanego.

Prof. John A. Kanis

Prof. John A. Kanis jest emerytowanym profesorem w dziedzinie metabolizmu człowieka, dyrektorem Centrum Chorób Metabolicznych Kości (dawniej WHO Collaborating Centre), Uniwersytet w Sheffield, Wielka Brytania oraz pracownikiem naukowym Australijskiego Uniwersytetu Katolickiego (Melbourne). Jest Honorowym Prezydentem Międzynarodowej Fundacji Osteoporozy, członkiem jej Komitetu Doradców Naukowych oraz Przewodniczącym Grupy Roboczej ds. Epidemiologii i Jakości Życia. Jest Honorowym Prezydentem Europejskiego Towarzystwa Klinicznych i Ekonomicznych Aspektów

Osteoporozy i Choroby Zwrodnieniowej Stawów.

Zainteresowania badawcze prof. Kanisa dotyczą głównie zaburzeń metabolizmu szkieletu, w tym osteoporozy, sarkopenii, choroby Pageta, nadczynności przytarczyc, osteodystrofii nerkowej i nowotworów układu kostnego. Wkład w badania obejmuje biologię komórki, histomorfometrię kości, ocenę i leczenie zaburzeń kostnych, opracowywanie wytycznych, ocenę technologii medycznych, epidemiologię, kwestie regulacyjne i ekonomię zdrowia. Jest redaktorem naczelnym Osteoporosis International i Archives of Osteoporosis, zasiada w radach redakcyjnych wielu czasopism. Jest autorem ponad 1000 prac, rozdziałów i książek na temat chorób kości i metabolizmu. Jego obecne zainteresowania skupiają się na opracowywaniu algorytmów oceny ryzyka i formułowaniu wytycznych postępowania w wielu regionach świata.

Prof. dr hab. n. med. Anna Kuryliszyn-Moskał

Po ukończeniu studiów na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Białymstoku rozpoczęła pracę w Klinice Reumatologii UM w Białymstoku, jako stypendystka Studium Doktoranckiego, następnie na stanowisku asystenta, adiunkta, zaś w latach 1997 – 2008 pełniła funkcję zastępcy Kierownika tej Kliniki. Jest specjalistą z zakresu chorób wewnętrznych, reumatologii oraz rehabilitacji medycznej. W 2008 roku została powołana przez JM Rektora UM w Białymstoku do organizacji Kliniki Rehabilitacji UMB oraz pełnienia obowiązków kierownika Kliniki i od 01.07.2013 roku do chwili obecnej kieruję tą Kliniką. W 1986 r. uzyskała stopień doktora nauk medycznych.

Zainteresowania naukowe oraz naukowo-badawcze dotyczą zagadnień związanych z klinicznymi i biochemicznymi aspektami procesu zapalnego, immunopatogenezą oraz wczesną diagnostyką powikłań narządowych, a zwłaszcza zaburzeń mikrokrążenia i waskulopatii w przebiegu układowych chorób tkanki łącznej, które rozwijała i pogłębiała podczas zagranicznych szkoleń i stypendiów naukowych m. in. stypendium Europejskiej Ligi do

Walki z Reumatyzmem (EULAR) w Klinice Reumatologii w Bazylei (Szwajcaria), a także stypendium Fundacji im. A. von Humboldta w Klinice Reumatologii w Bad Kreuznach (Niemcy).

Istotnym osiągnięciem o znaczeniu praktycznym było wdrożenie kapilaroskopii do diagnostyki oraz oceny klinicznej zmian w obrębie mikrokrążenia w przebiegu chorób reumatycznych i zastosowanie tego badania w codziennej praktyce klinicznej. W 1996 roku uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego nauk medycznych w zakresie medycyny, w dziedzinie reumatologii i immunologii klinicznej. Po uzyskaniu habilitacji kontynuowała badania dotyczące zagadnień wczesnej diagnostyki i kliniki zaburzeń mikrokrążenia w przebiegu układowych chorób tkanki łącznej oraz chorób wewnętrznych, a także immunopatogenezy zmian zapalnych naczyń oraz przewlekłych powikłań narządowych o typie waskułopatii w chorobach reumatycznych.

Prof. Peter Lakatos

Po studiach z zakresu biologii i chemii, dr Peter Lakatos ukończył w 1981 roku studia medyczne na Uniwersytecie Semmelweisa w Budapeszcie. Swoją karierę medyczną rozpoczął na I Wydziale Lekarskim Uniwersytetu Semmelweisa. W latach 1989-1992 pracował z Prof. Paulą Stern w Department of Pharmacology, Northwestern University, Chicago, badając wewnątrzkomórkową transdukcję sygnałów w komórkach kostnych. W 1993 roku powrócił na Uniwersytet Semmelweisa, ale pozostał członkiem wydziału na Northwestern University do 1998 roku. Obecnie jest profesorem zwyczajnym medycyny i endokrynologii na Wydziale Medycyny i Onkologii, a także kierownikiem Laboratorium Badań Klinicznych na Uniwersytecie Semmelweisa.

Dr Lakatos i jego grupa badawcza aktywnie uczestniczyli w rozwoju i wprowadzaniu metod biochemicznych i densytometrycznych w leczeniu i badaniu osteoporozy. W latach 80-tych jako jeden z pierwszych opracował komercyjny test radioimmunologiczny do oznaczania osteokalcyny. Kieruje podstawowymi i klinicznymi programami badawczymi w zakresie

chorób metabolicznych kości, ze szczególnym uwzględnieniem osteoporozy i utraty masy kostnej stymulowanej hormonami tarczycy. W ostatniej dekadzie jego głównym zainteresowaniem stało się genetyczne podłoże metabolicznych chorób kości oraz raka tarczycy. Dr Lakatos prowadzi również badania nad rozwojem leków. Jest autorem ponad 400 pełnych artykułów naukowych i rozdziałów książek. Dr Lakatos pełnił m.in. funkcję prezydenta Węgierskiego Towarzystwa Osteoporozy i Osteoartrologii (1999-2005) oraz był członkiem zarządu Europejskiego Towarzystwa Tkanek Zwapniałych (1997-2007).

Prof. Olga Lesnyak

Profesor Katedry Medycyny Rodzinnej Północno-Zachodniego Państwowego Uniwersytetu Medycznego im. Mechnikowa, Sankt Petersburg, Rosja oraz Kierownik Miejskiego Centrum Osteoporozy w Sankt Petersburgu, Rosja.

W latach 1996-2018 z jej grupy powstały łącznie 32 prace naukowe (kandydackie i doktorskie). Jest autorką lub współautorką ponad 640 publikacji oraz redaktorem naczelnym dwóch wydań Primer on Osteoporosis (2016, 2021) w języku rosyjskim. Od 2005 roku jest szefem lub członkiem grupy roboczej wszystkich wersji rosyjskich Narodowych Wytycznych Klinicznych dotyczących postępowania w osteoporozie, a także redaktorem Wytycznych Klinicznych dotyczących choroby zwyrodnieniowej stawów (2006) oraz Wytycznych Klinicznych dotyczących zapobiegania i leczenia niedoboru witaminy D w Rosji (2016). W 2010 roku Olga Lesnyak została wybrana, a w latach 2013, 2016 i 2020 ponownie wybrana na prezydenta Russian Association on Osteoporosis. Została wybrana na Prezydenta FFN-Russia Alliance. Była liderem badania EVA („Epidemiology of osteoporotic fractures in Eurasia”) oraz głównym autorem dwóch audytów regionalnych Europy Wschodniej i Azji Centralnej „Epidemiology, costs & burden of osteoporosis” (2010 i 2020). Była inicjatorką i przewodniczącą Komitetu Organizacyjnego czterech Szczytów Towarzystw Osteoporozy Europy Wschodniej i Azji Centralnej w Sankt-Petersburgu (2010,

2012 2016, i 2018).

W 2014 roku Olga Lesnyak otrzymała prestiżową nagrodę International Osteoporosis Foundation President's Award „In honour of outstanding personal contribution to the International Osteoporosis Foundation”.

Dr hab. n. med., prof. UMP Piotr Leszczyński

Profesor medycyny i nauk o zdrowiu Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, specjalista w dziedzinie reumatologii klinicznej i chorób wewnętrznych, kierownik Kliniki Reumatologii i Osteoporozy Wielospecjalistycznego Szpitala Miejskiego im. Józefa Strusia w Poznaniu oraz aktualny prezes Oddziału Poznańskiego Polskiego Towarzystwa Reumatologicznego. Promotor i recenzent wielu prac licencjackich, magisterskich i doktorskich.

Kierownik specjalizacji lekarskich w dziedzinie reumatologii. Wiodący autor lub współautor 110 opublikowanych prac naukowych. Założyciel, główny inicjator naukowy i wieloletni przewodniczący konferencji „Zdrowe Kości i Stawy”, która od 2010 roku miała 12 edycji.

Prof. dr hab. n. med. Roman S. Lorenc

Prezes i założyciel Wielodyscyplinarnego Forum Osteoporotycznego, reprezentant polskiej grupy roboczej w zakresie osteoporozy w Parlamencie Europejskim. Wieloletni pracownik Instytutu Pomnika Centrum Zdrowia Dziecka, kierownik Zakładu Biochemii i Medycyny Doświadczalnej. Autor oraz współautor ponad 300 publikacji z zakresu biochemii, endokrynologii, diagnostyki metabolicznych schorzeń kostnych. Profesor jest również czynnym członkiem szeregu światowych organizacji, między innymi zarządu ISCD oraz grup roboczych Międzynarodowej Fundacji Osteoporozy (IOF). Laureat nagród: Jędrzeja Śniadeckiego (nazywany polskim Noblem), Czechosłowackiej Akademii Nauk im. Purkinjego oraz Academy of Science and Bilezikian Award of ISCD.

Dr hab. n. med. Joanna Makowska

Dr hab. n. med. Joanna Makowska, prof. Uniwersytetu Medycznego w Łodzi ukończyła Akademię Medyczną w Łodzi (obecnie Uniwersytet Medyczny w Łodzi) w 1999 r. Specjalizacje: choroby wewnętrzne, immunologia kliniczna, reumatologia.

Odbyła staż naukowy w klinice Universite Bernarde w Lyonie we Francji, a także praktyki w Morrison Hospital, Swansea w Wielkiej Brytanii oraz w Hospital de Asturias, Oviedo w Hiszpanii. W 2005 r. uzyskała stopień doktora nauk medycznych, w 2017 roku doktora habilitowanego. Od 2019 roku profesor Uniwersytetu Medycznego w Łodzi.

Do roku 2014 zatrudniona na stanowisku na stanowisku asystenta w Ośrodku Diagnostyki i Leczenia Astmy i Alergii Poradni Reumatologicznej Centralnego Szpitala Klinicznego w Łodzi a także adiunkta w Klinice Immunologii, Reumatologii i Alergii Uniwersytetu Medycznego w Łodzi. W tejże Klinice pełniła także funkcję kierownika Pracowni Diagnostyki Alergologicznej. W pracy naukowej i klinicznej w Klinice Immunologii, Reumatologii i Alergii Początkowo zainteresowania naukowe koncentrowały się wokół problematyki nadwrażliwości na leki oraz fenotypów astmy oskrzelowej.

Od roku 2015 pełni funkcję Kierownika Kliniki Reumatologii z Pododdziałem Chorób Wewnętrznych Uniwersytetu Medycznego w Łodzi w Uniwersyteckim Szpitalu Klinicznym im. WAM – CSW w Łodzi. Zainteresowania naukowe: idiopatyczne miopatie zapalne, patogeneza spondyloartropatii zapalnych zajęcie serca w chorobach układowych.

Od roku 2017 kierownik Regionalnego Centrum Wczesnej Diagnostyki Reumatologicznej. W roku 2020 została wybrana Prodziekanem Wydziału Lekarskiego ds. Nauczania Uniwersytetu Medycznego w Łodzi. Pełni także funkcję konsultanta wojewódzkiego dla województwa łódzkiego w kadencji pięcioletniej, począwszy od stycznia 2020 roku. Koordynator

oraz wykonawca kilku grantów oraz projektów finansowanych przez KBN/MNiSW/NCN lub współfinansowanych z Funduszy UE. Także wykonawca w projektach badawczych oraz sieci doskonałości w ramach współpracy międzynarodowej. Członkini licznych towarzystw oraz rad naukowych polskich i zagranicznych. W przebiegu kariery naukowej uhonorowana licznymi nagrodami.

Prof. dr hab. n. med. Ewa Marcinowska-Suchowierska

Lekarz praktyk, naukowiec specjalista w zakresie chorób wewnętrznych a także geriatrici. Od początku swojej działalności zawodowej – związana jest z Centrum Medycznym Kształcenia Podyplomowego w Warszawie

Prof. E. Marcinowska – Suchowierska jest autorem lub współautorem ponad 400 prac naukowych oraz dydaktycznych z zakresu gospodarki mineralnej ustroju, chorób metabolicznych kości oraz witaminy D.

Jej wkład w rozwój nauki i dydaktyki w zakresie chorób metabolicznych kości i działania witaminy D został spostrzeżony i usankcjonowany przyznaniem nagród Ministra Zdrowia, oraz honorowego członkostwa European Vitamin D Association (EVIDAS). Jest Przewodniczącą: Interdyscyplinarnego Zespołu Ekspertów ds. Osteoporozy, Komisji Bioetycznej CMKPK a także członkiem Narodowej Rady Rozwoju przy Prezydencie Rzeczypospolitej Polski, koncentrując się na zagadnieniach związanych z ochroną zdrowia.

Prof. Socrates E. Papapoulos

Socrates Papapoulos jest emerytowanym profesorem w dziedzinie chorób metabolizmu kości i minerałów w Centrum Medycznym Uniwersytetu w Leiden, Holandia. Kształcił się w zakresie chorób wewnętrznych i endokrynologii w Atenach, Grecji i Londynie, Wielkiej Brytanii, a od 1974 r. jest nieprzerwanie zaangażowany w badania podstawowe i kliniczne, opiekę nad pacjentami i nauczanie. Był członkiem wielu zarządów i

komisji, w tym zarządu i Naukowej Rady Doradczej IOF, zarządu ECTS i IBMS oraz komitetu Unii Europejskiej ds. zapobiegania osteoporozie.

Dr Papapoulos jest laureatem Boy Frame Memorial Award oraz Frederic C Bartter Award przyznawanych przez ASBMR, John Haddad Jr Award przyznawanej przez IBMS, JB Johnson Award przyznawanej przez Paget's Foundation, USA, Steven Boonen Award przyznawanej przez ECTS, Pierre Delmas Award przyznawanej przez IOF oraz jest Doktorem Honoris Causa Uniwersytetów w Atenach i Salonikach. W przeszłości i obecnie zajmuje się redakcją czasopism Bone and Mineral, Bone, BONEKey, Clinical Endocrinology, Endocrine, Expert Reviews Endocrinology and Metabolism, Nature Reviews Endocrinology, Osteoporosis International, Osteoporosis Reports. Za swój wkład społeczny i naukowy dr Papapoulos otrzymał odznaczenia Komandora Orderu Feniksa i Oficera Orderu Oranje-Nassau, przyznane odpowiednio przez Prezydenta Republiki Greckiej i Królową Holandii.

Prof. Juraj Payer

Juraj Payer jest profesorem chorób wewnętrznych na Wydziale Medycyny Uniwersytetu Komeńskiego w Bratysławie; kieruje 5. Kliniką Chorób Wewnętrznych, największym oddziałem wewnętrznym w Bratysławie. Profesor Payer jest również pierwszym prodziekanem Wydziału Medycyny Uniwersytetu Komeńskiego ds. współpracy wydziału z instytucjami medycznymi, działalności terapeutyczno-profilaktycznej oraz Programu Szkolenia Rezydentów. Pełni również funkcję głównego eksperta w dziedzinie endokrynologii Ministerstwa Opieki Zdrowotnej Republiki Słowackiej, wiceprezesa Słowackiego Stowarzyszenia Medycznego.

Profesor Payer jest klinicystą endokrynologiem i internistą. Jest prezesem Słowackiego Towarzystwa Osteoporozy i Metabolicznych Chorób Kości. Mimo, że jest pełnoetatowym lekarzem klinicystą, zajmuje się również badaniami

klinicznymi. Do jego głównych zainteresowań naukowych należy wtórna osteoporoza endokrynną, temat leczenia osteoporozy oraz szkieletowe i pozaszkieletowe działanie witaminy D. Nadzorował wiele badań w dziedzinie endokrynologii, chorób metabolicznych i osteoporozy.

Jest głównym autorem podstawowych słowackich narodowych wytycznych dotyczących leczenia osteoporozy.

W przeszłości opublikował ponad 600 artykułów i rozdziałów książek z ponad 400 cytowaniami oraz wygłosił wiele wykładów na zaproszenie. Jest redaktorem pierwszej słowackiej monografii na temat osteoporozy.

Prof. dr hab. n. med. Jerzy Przedłacki

Ukończył I Wydział Lekarski Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w 1980 r. Od 1980 roku pracuje w Katedrze i Klinice Nefrologii, Dializoterapii i Chorób Wewnętrznych WUM. Od 1994 do 2020 roku pracował w Krajowym Centrum Osteoporozy w Warszawie, od 2005 roku jako dyrektor ds. medycznych. W 1987 roku obronił doktorat pt. Scyntygraficzna diagnostyka osteodystrofii nerkowej, a w 2004 otrzymał habilitację za pracę pt. Leczenie osteodystrofii nerkowej za pomocą małych dawek alfakalcydolu. W 2015 roku otrzymał tytuł profesora w dziedzinie nauk medycznych.

Jest autorem 6 książek nt. zasad postępowania w osteoporozie i leczenia farmakologicznego w osteoporozie oraz 6 rozdziałów w podręcznikach nt. osteoporozy, osteodystrofii nerkowej i ostrego uszkodzenia nerek.

Jest autorem ponad 100 publikacji medycznych, w czasopismach polskich i zagranicznych oraz ponad 200 doniesień zjazdowych na zjazdach polskich i zagranicznych.. Większa ich część była poświęcona osteodystrofii nerkowej i osteoporozie.

W 1994 roku zorganizował i prowadzi do dzisiaj Pracownię Densytometrii WUM dzięki przekazaniu aparatu densytometrycznego przez Polską Fundację na Rzecz Nauki

Polskiej na podstawie opracowanego przez siebie wielośrodkowego projektu badawczego dotyczącego zaburzeń mineralizacji kości u dzieci, a w 2006 roku, na podstawie opracowanego przez siebie wniosku, Warszawski Uniwersytet Medyczny zakupił nowy aparat densytometryczny ze środków finansowych Komitetu Badań Naukowych.

Jest członkiem Wielodyscyplinarnego Forum Osteoporotycznego i Amerykańskiego Towarzystwa Osteoporotycznego (American Society for Bone and Mineral Research – ASBMR).

Dr n. med. Maria Rell-Bakałarska

Doktor nauk medycznych internista i reumatolog. Pasjonat edukacji medycznej.

Ukończyła Akademię Medyczną w Warszawie. Ma za sobą długą drogę od podstaw medycyny w Rejonowych poradniach do prowadzenia praktycznych wykładów w stworzonej przez siebie w 2005 roku Interdyscyplinarnej Akademii Medycyny Praktycznej IAMP.

Od lekarza ZOZ w Rykach, lekarza w Fabryce Domów ZOZ-u Przemysłowego w Skarżysku-Kamiennej, Rejonowej Poradni Reumatologicznej w Warszawie przez stanowisko asystenta w Klinice Reumatologii Instytutu Reumatologii w Warszawie, następnie kierownika Poradni Reumatologicznej w Instytucie Reumatologii do Dyrektora naukowego Interdyscyplinarnej Akademii Medycyny Praktycznej IAMP prowadzącej działalność edukacyjną dla lekarzy rodzinnych i lekarzy reumatologów na terenie całej Polski. Jest autorem lub współautorem wielu publikacji i książek o charakterze edukacyjnym oraz licznych wykładów na wielu ogólnopolskich konferencjach lekarskich różnych towarzystw naukowych.

Prof. dr hab. n. med. Ewa Sewerynek

Kierownik Zakładu Zaburzeń Endokrynych i Metabolizmu Kostnego, Katedry Endokrynologii Uniwersytetu Medycznego w

Łodzi. Kierownik Poradni Endokrynologicznej i Regionalnego Ośrodka Menopauzy i Osteoporozy Uniwersyteckiego Szpitala Klinicznego im. WAM w Łodzi.

Ukończyła Wydział Lekarski Akademii Medycznej w Łodzi. Specjalista chorób wewnętrznych i endokrynologii. Od 2005 r. kieruje Zakładem Zaburzeń Endokrynnych i Metabolizmu Kostnego UM w Łodzi i zajmuje się zaburzeniami kostnymi, w tym osteoporozą.

W latach 1990-1993 i 2002-2008 pełniła funkcję przewodniczącej Oddziału Łódzkiego Polskiego Towarzystwa Endokrynologicznego. Jest członkiem Polskiego i Europejskiego Towarzystwa Endokrynoogicznego, oraz Polskiego i Międzynarodowego Towarzystwa Neuroendokrynologii. Od 2005 roku jest członkiem Łódzkiego Towarzystwa Naukowego. Jest prezesem Stowarzyszenia Scholaris im. Prof. Wandy Horst-Sikorskiej, które konyunuuje także tradycje Wielodyscyplinarnego Forum Osteoporotycznego.

W latach 1993-1995 odbyła 2 staże zagraniczne: w Paryżu – w Klinice Immunologii Szpitala Neckera na stypendium przyznanym przez Ministerstwo Technologii Rządu Francuskiego (V 1993 – II 1994) r. oraz w San Antonio w Teksasie na stypendium amerykańskim (Fogarty Fellowship) (IV 1994 – VIII 1995).

Główne kierunki badawcze Zakładu Zaburzeń Endokrynnych i Metabolizmu Kostnego UM w Łodzi: 1. Ocena ekspresji genów OPG/RANK/RANKL oraz zmian ilościowych produktów białkowych tych genów w komórkach jednojądrzastych krwi obwodowej po terapii ibandronianem, strontem. 2. Ocena przestrzegania zasad terapii preparatem alendronian 70 u pacjentek leczonych z powodu osteoporozy – rola czynników motywujących w praktyce lekarskiej. 3. Ocena zależności pomiędzy stężeniami estradiolu i testosteronu a parametrami metabolizmu kostnego u mężczyzn chorujących na osteoporozę. 4. Ocena 10-letniego ryzyka złamań za pomocą kalkulatora FRAX i monogramu NGYUEN u pacjentów leczonych z powodu osteoporozy. 5. Ocena zapotrzebowania na witaminę D w grupie kobiet w okresie budowania szczytowej masy

kostnej. 6. Ocena procesów pro- i przeciwzapalnych oraz immunologicznych u pacjentek z autoimmunologicznym zapaleniem tarczycy w stanie eutyreozy w trakcie suplementacji witaminą D. 7 Ocena predyspozycji genetycznej do złamań u pacjentek z niską masą kostną i osteoporozą. 8. Ocena nowych markerów obrotu kostnego u pacjentek z osteoporozą pomenopauzalną i ich korelacji z ryzykiem złamań.

Dr hab. n. med. Ewa Wielosz

Od 2001 roku, pracuję w Katedrze i Klinice Reumatologii i Układowych Chorób Tkanki Łącznej Uniwersytetu Medycznego w Lublinie. W 2004 roku uzyskała tytuł specjalisty w dziedzinie chorób wewnętrznych, a w 2008 roku specjalisty w dziedzinie reumatologii. Po uzyskaniu stopnia doktora nauk medycznych w 2001, gdy rozpoczęła pracę jako asystent, a następnie adiunkt w Klinice Reumatologii UM w Lublinie, zainteresowania naukowe, związane były z szeroko pojętą tematyką chorób układowych tkanki łącznej, a od 2003 roku, zajmowała się tematyką twardziny układowej.

W 2018 roku uzyskała stopień doktora habilitowanego nauk medycznych. Osiągnięciami naukowymi stanowiło: Cykl 11-stu publikacji powiązanych tematycznie, pod wspólnym tytułem: „Ocena wybranych parametrów serologicznych i klinicznych w grupie chorych na twardzinę układową”. Jest autorem i współautorem 61 publikacji, w tym 45 jako pierwszy autor. Sumaryczny IF publikacji wynosi 18,640, KBN/MNISW 721,5 punktów ministerialnych, h-index 6. Wyniki badań były prezentowane w formie 45 referatów wygłoszonych na konferencjach międzynarodowych i krajowych. Ponadto, pracuję w Poradni Leczenia Osteoporozy, wykonując badania denzytometryczne kości. wykonuję badanie kapilaroskopowe naczyń wału paznokciowego w ramach Oddziału Reumatologii i Poradni Reumatologicznej.

Dr hab. n. med. Jarosław Woron

Doktor habilitowany w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, specjalista farmakologii, farmakolog kliniczny , kierownik Zakładu Farmakologii Klinicznej Katedry Farmakologii Wydziału Lekarskiego UJ CM w Krakowie oraz w starszy asystent leczenia Oddziale Anestezjologii i Intensywnej Terapii Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie, biegły sądowy z zakresu farmakologii klinicznej . Zajmuje się praktycznymi aspektami farmakoterapii, farmakologicznym leczeniem bólu, psychofarmakoterapią , antybiotykoterapią kliniczną oraz polekowymi działaniami niepożądanymi problemem interakcji leków w praktyce klinicznej.

Sekretarz Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Badania Bólu , członek Zarządu Polskiego Towarzystwa Farmakologii Klinicznej i Terapii, członek Rady Naukowej Polskiego Towarzystwa Bezpiecznej Farmakoterapii oraz Europejskiego Towarzystwa Farmakologii Klinicznej.